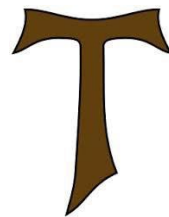

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE LA ZONA DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

Any 30 gener 2025

núm. 283

Web: ofscat.jimdofree.com

e-mail: ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

12 de gener

Baptisme del Senyor

FORMACIÓ PERMANENT

“Acceptar la Voluntat del Pare”

TEMA : Profunditzar en l'Esperit Franciscà

QUINS DIES ENS TROBAREM?

11 gener 2025 : Trobada Franciscana

Lloc: Santuari de Pompeia.

10h pregària, 10,30 h “L'escola, entre el nou i el bo” a càrrec de Gregori Luri, 11,30h descans, 12h. Presentació de pel·lícules d'inspiració cristiana, a càrrec de Montse Claveras, 12,30h “La meua experiència d'evangelització” a càrrec de Teresa Valero, 13,30h Eucaristia, 14,15h dinar(avisar a Lídia Telf 934161812)”

22 febrer 2025 : “La Fraternitat” Fra Jesús Torrecillas, ofmcap

Lloc: Cripta del convent de Pompeia

22 març 2025 : Recés de Quaresma :

“El Desert”. Fra Arun de Madurai, ofmcap

Lloc: Cripta del convent de Pompeia.

5 abril 2025 : “Minoritat i Evangelització”. Fra Angel Mariano, ofmconv

Lloc: Franciscans Granollers.

17 maig 2025 : ASSEMBLEA:

“Càntic de les Criatures” Fra Luis Esteban, ofmconv.

Lloc: Convent Frares Conventuals.

15 juny 2025 : ROMIATGE A MONTSERRAT

O.F.S Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 – Barcelona Tel.
635612431- ofscatalunya@outlook.es

LA CRIPTA

Quan les persones surten de les boques del metro properes a la basílica de la Sagrada Família i la seva mirada es dirigeix al monument, els seus ulls brillen d'ensurt i d'estupefacció. La seva capacitat d'admirar la bellesa sembla sadollada amb l'obra de Gaudí. Seguidament donen la volta, fixant la seva contemplació tant en la façana del naixement com en la façana de la passió, mort i resurrecció. La vista s'alça cap a les torres dels apòstols, dels evangelistes i de Maria. La torre de Jesús encara no està acabada, però es prepara per coronar el temple amb una gran creu. L'art i la bellesa estan encriptades en les formes modernistes, en les escultures dels protagonistes, en el colorit del trencadís. És a dir, la seva clau està oculta, xifrada. On? A la cripta.

La cripta, com succeeix amb un iceberg, té una part profunda que es resisteix a la vista. Es troba al soterrani. Dues accepcions de la paraula s'ajusten a la seva realitat, com a lloc per enterrar els morts i com a espai destinat al culte en una església. En una capella lateral de la cripta de la Sagrada Família hi ha la tomba del seu arquitecte, Antoni Gaudí, coberta per una làpida austera amb una inscripció, sense més floritures. No obstant, la junta constructora intenta sempre desentranyar les intencions i els plantejaments de l'arquitecte reusenc per ser el més fidels possible a la seva genialitat tècnica i a la seva espiritualitat profunda.

La cripta, a més, conté l'element essencial d'interpretació del temple. Em refereixo a la clau de la volta, on conflueixen els arcs. Té esculpit el moment de l'anunciació. Si elevem una línia perpendicular des d'aquest medalló, es passa per l'altar de la basílica fins a incrustar-se a la punta de l'estrella, que s'il·lumina a la torre de Maria. En ella, es possibilita el gran projecte de Déu que consisteix en la seva encarnació en Jesús. Aquesta clau de volta és la clau de tot el temple. Si no s'entén això, no s'entén res. La cripta es converteix d'aquesta manera en l'úter on passa el miracle de la vida, on s'alberga el nostre nen o la nostra nena interior, on la presència de Déu es tenyeix d'intimitat. Tota la bellesa que es mostra a l'exterior sorgeix d'aquesta zona subterrània, oculta. Sense ella, seria un mer decorat.

La carta als corintis ens ho recorda: «No sabeu que sou temple de Déu, i que l'Esperit de Déu mora en vosaltres?» (1Cor 3,16). La cripta se situa al cor, entès no tant com la seu dels sentiments, sinó bíblicament com el centre de la persona. Sor Isabel de la Trinitat així ho va entendre: «Construir una petita cel·la dins la teva ànima. Pensa que Déu hi és i hi entra de tant en tant» (Carta 123).

A la cripta es teixeixen les relacions més profundes, que donen sentit a l'existència. En ella, malgrat els Herodes de torn que volen eliminar el Nen, proclamem amb alegria i esperança que sempre és Nadal i que el temps es transforma en un Any nou. Bon Nadal i bon any 2025.

Lluís Serra Llansana

DESDE EL CORAZÓN DE LA BIBLIA

Para la reflexión personal. De “Grupos de Jesús” de José A. Pagola
¿Qué buscáis? Juan 1,35-39

Ellos le contestaron:
¿Dónde vives, Rabí?

³⁵ El siguiente día otra vez estaba Juan, y dos de sus discípulos. ³⁶ Y mirando a Jesús que andaba por allí, dijo: He aquí el Cordero de Dios. ³⁷ Le oyeron hablar los dos discípulos, y siguieron a Jesús. ³⁸ Y volviéndose Jesús, y viendo que le seguían, les dijo: ¿Qué buscáis? Ellos le dijeron: Rabí (que traducido es, Maestro), ¿dónde moras? ³⁹ Les dijo: Venid y ved. Fueron, y vieron donde

moraba, y se quedaron con él aquel día; porque eran como las cuatro de la tarde.

El Evangelista Juan no nos dice nada de la infancia de Jesús. Después de un prólogo extraordinario, donde presenta a Jesús como “La Palabra de Dios que se ha hecho carne para habitar entre nosotros”, nos describe los primeros días de Jesús ya adulto en el entorno del Bautista.

El Evangelista Juan da mucha importancia a lo que está sucediendo. Señala incluso la hora: “Eran las cuatro de la tarde”. Está naciendo el pequeño grupo de Jesús. El primer diálogo con los que empiezan a seguirle.

En pocas palabras se nos dice lo esencial mejor que con muchas palabras complicadas. ¿Qué es lo decisivo al tomar la decisión de seguir a Jesús?

Lo primero es **buscar**. Cuando una persona no busca nada y se conforma con “ir tirando”, repitiendo siempre lo mismo, es difícil que encuentre algo grande en la vida. En una postura de indiferencia, apatía o escepticismo no es posible seguir a Jesús.

Lo importante no es buscar algo, sino buscar a **alguien**. Lo decisivo no es conocer más cosas de Jesús, tener más datos... Si no encontramos

con su persona viva. Es el contacto personal con Él lo que nos atrae a seguirlo y lo que transformará nuestra vida.

Dicho de manera más concreta, necesitamos **experimentar** que Jesús nos hace bien, que reaviva nuestro espíritu, que introduce en nuestra vida una alegría diferente, que nos infunde una fuerza desconocida para vivir con responsabilidad y esperanza. Si vamos hacienda esta experiencia, empezaremos a darnos cuenta de lo poco que creíamos en Él y de lo mal que habíamos entendido hasta ahora muchas cosas.

Pero lo decisivo para seguir a Jesús **es aprender a vivir** como vive Él, aunque sea de manera pobre y sencilla. Creer en lo que Él creyó, dar importancia a lo que se la daba Él, interesarnos por lo que Él se interesó, . Mirar la vida como la mira Jesús, tratar a las personas como Él las trata, acoger, escuchar, y acompañar como lo hace Él. Confiar en Dios como Él confía, rezar como reza Él, contagiar esperanza como la contagia Él

- ¿Qué ando buscando yo en la vida? ¿Seguridad, tranquilidad, amor, bienestar...? ¿Qué es lo que busco cada mañana? ¿Me parece suficiente? ¿Necesito algo más?
- ¿Qué buscado durante estos años en Jesús? Y en estos momentos ¿Qué busco en Él? ¿Qué espero de Él?

Javi Conejo OFS

LA PURESA DE COR

Un camí per l'oració.

En els escrits de sant Francesc, el terme cor apareix acompanyat d'adjectius com pur o net, vol dir que el centre d'allò més íntim de l'ésser humà està exempt d'egoismes.

Per això, germans tots, guardem-nos molt que sota l'aparença d'una compensació, o d'una activitat o bé d'un ajut perdem i allunyem del Senyor la nostra ànima i el cor. Prego, en canvi, en la santa caritat que és Déu, a tots els frares, tant ministres com els altres, que, apartat tot impediment i posposada tota cura i sol·licitud, de la millor manera que puguin mirin de servir, estimar, honorar i adorar el Senyor Déu amb cor net i ànima pura, cosa que ell cerca per damunt de tot.

Un indicatiu de la importància que té per Francesc, es la motivació proposada a l'inici *"en la santa caritat que és Déu"*, i de qui són els destinataris, *"a tots els frares, tant ministres com els altres"*.

Francesc insisteix en la necessitat imperiosa de servir, estimar, i adorar el Senyor Déu. Aquestes actituds marquen un camí en la vida de fe, i ens ha presentant els matisos que han de caracteritzar la nostra relació amb Déu. Per aconseguir-ho es indispensable complir el requisit que ens demana sant Francesc: que ho fem *"amb cor net i ànima pura"*. "Cor i ànima", aquí, són sinònims, per indicar una realitat tan íntima i profunda del ser humà com és la seva consciència; succeeix el mateix amb "net i pura" per designar la nitidesa i transparència de les relacions amb Déu. Com prossegueix l'exhortació de sant Francesc: "fem sempre en nosaltres un estatge i un sojorn per a Ell que és el Senyor Déu totpoderós, Pare, Fill i Esperit Sant, el qual diu: « *Vetlleu, doncs, pregant en tot temps, a fi que sigueu trobats dignes d'escapar de tots els mals que han de venir, i de mantenir-vos fermes davant del Fill de l'home*» (Lc 21, 36).

La puresa és per Francesc la condició privilegiada e indispensable per la relació amb Jesús. En l'oració al final de la Carta a tot l'Orde, ens diu: *...a fi que, interiorment nets, interiorment il·luminats i abrusats amb el foc de l'Esperit Sant, puguem seguir les petjades del vostre Fill estimat, nostre Senyor Jesucrist,...*

Està en relació amb el concepte d'oració que no es limita a la recitació d'unes formules, comporta una actitud interior que se situa en l'àmbit de l'amor i de l'adoració.

Estimem, doncs, Déu i adorem-lo amb cor pur i esperit pur, perquè, cercant ell això per damunt de tot, digué: Els veritables adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat (Jn 4, 23). I és que tots els qui l'adoren, cal que l'adorin en esperit i en veritat (Jn 4,24). 2EpFid19

Venturós Any Nou 2025

Lluís Viñas, ofs

LA GRATITUD

Deixant de banda el fet de què la gratitud és un dels molts components que formen part de l'educació de les persones, és una força poderosa que aprofundeix les relacions entre elles, eleva l'esperit i acosta a Déu.

L'agraïment consisteix en reconèixer les benediccions del Bon Déu en aquesta vida, canalitzada per les persones, i està dirigit a respondre amb amor.

Expressant la nostra gratitud vers els altres, esdevenim complaents a Déu, que és la font de tota bondat.

Sant Pau ja recomanava ser agraïts en totes les circumstàncies. Donem gràcies a Déu, já que és la seva voluntat en Crist.

A part de donar les gràcies de paraula, no estaria pas malament acompanyar-les amb diverses accions, que sempre es convertiran en font d'alegria per a tots aquells que les reben; per exemple:

Junt amb el nostre reconeixement, regalar bombons, flors, algun detall i ... per què no regalar pregàries que conformen rams espirituals ? Seria un gest profundament personalitzat, segons les necessitats actuals d'aquells a qui adrecem la nostra complaença.

No ens costaria res dir "gràcies, resaré per les teves intencions i per a tú". Tampoc estaria malament fer arribar el nostre agraïment a través d'algun poema o d'alguns mots, escrits per nosaltres mateixos, que reflecteixin la nostra gratitud. També estaria molt bé oferir un detallet, un petit objecte, un present simbòlic que faci pal·lesa la nostra gratificació i, alhora, li mostraria la importància que ha tingut per a nosaltres el seu gest.

Així ho varen fer, i amb molta alegria i sentiment, els pastors, els reis, i tots els homes i dones de bona voluntat que varen anar ràpidament a adorar, a portar presents i a donar gràcies al Nen Jesús, a la humanitat de Déu, que acabava d'entrar en aquest pobre món per salvar-lo de les seves foscors, caigudes i misèries, i per il·luminar el Camí de la Veritat i la Vida.

Esforcem-nos en ser sempre agraïts a Déu i als altres.

Gràcies per l'any 2024, que hem viscut, i que ja se n'ha anat.
Gràcies pel nou any 2025, que acaba de començar.
Molt bon Any Nou.

Balbina Birba, ofs

EL CÁNTICO

Era el mes de marzo de 1225. El hermano Francisco, san Francisco, sentía que le faltaban las fuerzas y después de un breve descanso en la Porciúncula, a fin de mes decidió ir al convento de San Damián. ¡Cuántos recuerdos guardaba aquel lugar de su juventud, de su búsqueda, de su conversión! Tal vez quería acercarse, una vez más, a aquel crucifijo que le envió a restaurar la Iglesia. En todo caso, Francisco deseaba estar con las Damas Pobres, quería hablar con la hermana Clara. Ella era como el espejo puro de su alma, con ella podía compartir el amor seráfico hacia Cristo en sus misterios de gozo, dolor y gloria, su anhelo de martirio. A Clara podía confiar sus más puras emociones y su pasión secreta. Junto a ella, un aura de delicadeza confortaba su espíritu.

Cuando el hermano Francisco llegó a San Damián, Clara, ya estaba informada acerca del sufrimiento y fragilidad física que él padecía, las llagas, la oftalmia purulenta... Confeccionó con sus hábiles manos un par de sandalias, digamos “ortopédicas”, para alivio de sus pies llagados. Dispuso una celdilla oscura, de ramaje, para alivio de sus ojos casi ciegos que ya no soportaban la luz.

La estancia en el convento de San Damián se prolongó durante un par de meses. Una noche, el Pobrecillo hubo de luchar con la soledad, los dolores, las pesadillas, y... clamó al cielo pidiendo paciencia.

Todavía era la noche cuando el cielo respondió: Si se te diera un universo de oro, un tesoro de grande gloria, a cambio de tu penar, ¿no te gozarías sufriendo de buena gana por poco tiempo? Francisco respondió: “Me gozaría lo indecible”. Y de nuevo el cielo: ¡Exulta pues! Tu enfermedad es prenda de mi Reino¹.

Llegó el alba, Francisco estaba radiante y contó su dicha: “Debo exultar de gozo en medio de mis tribulaciones y dar gracias a Dios Padre, al Hijo y al Espíritu Santo. Dios se ha dignado asegurarme que yo, su pobre e indigno siervo, tendré parte en su Reino. Por eso, para su gloria, edificación y consolación del prójimo, quiero componer una nueva Laude para el Señor, con ocasión de sus criaturas”².

¹ Cf. CELANO. Vita 2, n. 213.

² O.c., l.c.

En un momento exultante de fervor místico e inspiración poética, surgió del corazón de Francisco el más bello cántico: “Altísimo, Omnipotente y buenn Señor...”

Sor Victoria Triviño, osc

El dissabte 14 de desembre de 2024, fra Francesc Costa i Planagumà, a la sala IFAC del Santuari de sant Antoni de Pàdua de Barcelona, ens va parlar sobre el Càntic del germà Sol. Del que va dir en faig quatre pinzellades .

EL CÀNTIC DEL GERMÀ SOL.

La identificació de Francesc d'Assís amb la natura

A la Itàlia central, en el marc del paisatge verd, assolellat i lluminós, de tossals boscosos i camps de blat de l'Umbria va néixer Francesc d'Assís.

En aquesta terra descobreix la bonesa de la Creació i de les criatures com a do i mostra de l'Amor del Pare: en les criatures veia la saviesa, la potència i la bondat del Creador i convidava a lloar Déu en els ocells, els sembrats i les vinyes. Aquesta puresa de cor és el fruit d'una forta depuració i transformació interior.

Aquest camí comença a la presó de Perusa, segueix amb la trobada amb el Crist de sant Damià, la misericòrdia amb els leprosos, el despullament davant del seu pare i del bisbe, l'experiència del do dels germans... Procés que arribarà, al llarg del temps, al seu cim amb l'experiència dels estigmes a l'Alverna, quan el serafí imprimí en el cos de Francesc la marca de les cinc llagues que patí Jesús a la creu.

En tornar de l'Alverna i estant-se a Sant Damià, Francesc, pateix físicament, està cec i molt malalt, i també pateix en el seu interior per les desavinences amb els germans que estan desvirtuant el carisma inicial de l'orde. Se sent fracassat, sol i en un estat d' accentuat enfonsament de l'ànima.

És amb aquest estat d'ànim que composa el Càntic: des de la seva misèria contempla la transcendència i omnipotència de Déu i el lloa contemplant les criatures creades pel Senyor. Veient la bonesa de les criatures veu el Creador.

El Càntic és un crit de confiança en el Senyor a partir de la seva petitesa i misèria.

En la composició del Càntic, Francesc no pensa en les criatures, que no pot veure perquè és cec, tampoc en les que ha vist al llarg de la vida, manifesta les criatures tal i com ressonen en la seva ànima, sensibilitzat, sens dubte, pel temps passat en pregària en solitud a la natura.

La primera estrofa és un esclat de llum i de lloança al Creador. Després venen tres parelles d'estrofes on apareixen les criatures: el sol i la lluna, el vent i l'aigua, el foc i la mare terra, aparellats, masculí i femení. Aquí acaba la primera redacció del Càntic.

Els elements els qualifica com a germà i germana, com s'anomenen entre sí els fills del mateix Pare.

Posteriorment, el sant hi va afegir dues estrofes més, la del perdó, en ocasió d'un enfrontament entre el batlle d'Assís i el bisbe de la ciutat, i la de la germana mort inspirada per Francesc quan es va sentir morir.

A la lloa pels qui perdonen hi afegeix la lloança per aquells que aguanten en pau malaltia i tribulació, com a reflex de la infinita bondat del Creador: "benaurats els qui les aguanten en pau".

El sùmmum de l'home creient, que ha acceptat tota la vida com a gràcia, és la lloança a la mort corporal. I l'anomena germana, perquè és ella qui ens acompanya a la Vida.

El Càntic és l'expressió d'un home reconciliat, que ha acceptat la vida com un do de Déu i que rep la mort cantant, nu sobre la terra nua.

Carles Fontanals, ofs

SANT FRANCESC, LA MARE DE DÉU I L'ANY NOU.

La figura de Maria va ocupar un lloc molt notori al llarg de la vida de sant Francesc; tal com ho exposava Tomàs de Celano a la *Vida segona*, posant de manifest la «seva devoció a nostra Senyora, a qui va encomanar especialment l'Orde». En aquest sentit, Celano ens subratlla que sant Francesc «envoltava d'amor indescriptible a la Mare de Jesús, per haver fet germà nostre al Senyor de la majestat. Li tributava peculiars lloances, li multiplicava oracions, li oferia afectes, tants i tals que no pot expressar llengua humana» (2C 198).

El text de sant Francesc de *Salutació a la benaurada Verge Maria* és també una plasmació d'aquest amor; i en molts manuscrits s'ajuntava amb el seu text de la *Salutació a les virtuts*, mitjançant la frase «salutació a les virtuts amb les que fou adornada la benaventurada Verge Maria i ho ha de ser tota ànima santa». Amb aquesta admiració envers l'excelsa santedat de la Verge que desbordava la seva ànima, la lloança que feia sant Francesc a les seves virtuts començava així: «Salve, reina saviesa, el Senyor et salvi amb la teva germana, la santa i pura simplicitat! Madona santa pobresa, el Senyor et salvi, amb la teva germana la santa humilitat! Madona santa caritat, el Senyor et salvi, amb la teva germana la santa obediència! Santíssimes virtuts, a totes us salvi el Senyor. De qui veniu i procediu!».

Per tant, seguint les petjades de sant Francesc, des de la centralitat en l'espiritualitat franciscana de l'amor a la Mare de Déu i de la lloança a les seves virtuts, com un dels seus accents característics, neix en nosaltres un interès genuí per aprofundir en la contemplació de la Mare de Déu com a model i exemple de vida. Per tal de poder madurar la nostra pròpia fe i perseverar en el seguiment de Jesucrist en les circumstàncies que ens ha tocat viure, tot progressant contínuament en la fe, l'esperança i la caritat que caracteritzen la nostra vida cristiana.

La prioritat de la mirada salvadora de Jesús de Natzaret, de la seva compassió, en els anys de la seva predicació pública va ser sempre el sofriment i el dolor aliè. I així també va ser l'impuls interior que va sentir sant Francesc amb el patiment dels leprosos, als que va cuidar amorosament; i que el va empènyer sempre en el seu camí de conversió constant al llarg de tota la seva vida, fins que va rebre els estigmes de Crist a la Verna, poc temps abans de morir.

També la Verge Maria, davant de la necessitat que tenien els nuvis de Canà de Galilea quan es va acabar el vi a la festa de les seves noces, va demanar a Jesús que els ajudés. És un exemple que mostra molt bé com d'ençà del seu sí a l'Àngel en l'Anunciació, amb la seva íntima participació a la història de la salvació, el seu amor maternal desborda compassió envers els homes de tots els temps. I, de manera semblant, avui en dia ens segueix ensenyant el camí de la nostra missió evangelitzadora com a Església de Jesucrist. Fent-nos veure que l'amor maternal -la caritat- ha d'anar sempre un pas endavant en la nostra missió apostòlica; per atraure els homes al seu Fill i a l'amor al Pare, tot cercant sempre fer la Seva voluntat, deixant-nos guiar en la nostra actuació per l'Esperit Sant.

Vivim en un món necessitat d'esperança i de llum; les guerres, les injustícies i les amenaces de tot tipus que tenim al voltant van creixent cada dia més, sense deixar entreveure solucions fàcils. Però, malgrat tot, com a cristians, sabem que podem fer visible la presència de Jesús enmig nostre i el podem adorar mitjançant el bon tracte i l'amor envers els nostres germans. Per això, ara que encetem un nou any, demanem a la Mare de Déu que intercedeixi per nosaltres per tal de què es vessi als nostres cors el seu amor maternal i que a través nostre, com a instruments del Senyor que volem ser amb la nostra forma de vida franciscana, desbordi compassió envers els nostres germans. Tots els franciscans, com a cristians que ens emmirallem en l'exemple de vida de sant Francesc d'Assís, tenim la missió i per tant la responsabilitat indefugible de difondre amb el nostre obrar curull d'amor l'alegria de la Bona Notícia de Jesucrist al nostre entorn, per tal de contribuir a aportar-hi la llum i fer rebrotar l'esperança que ens manquen tant a tots.

Que tinguem tots un bon any nou en Pau i Bé!

Carles Cascante-Serratosa, ofs

